

[Lawaetz]

Man kan så diskutere, om automatisk dyrtidstillæg i det hele taget har været noget positivt. To ting kan man vel blive enig om. Den ene ting er, at lønmodtagernes dyrtidsregulering altid stort set har slæbt et halvt år bag efter prisstigningerne. Det vil sige, at den for disse ikke har virket særlig tilfredsstillende, og indtil man fik ændret højerelønnede funktionærers og embedsmænds dyrtidstillæg fra en procentsats til et fast beløb, var ordningen tilmed meget uretfærdig. Jeg kan ikke lade være med at sige, at denne ændring i øvrigt skete på fremskridtspartiets foranledning, da vi var de første, der pegede på denne enorme skævhed.

Den anden ting er, at dyrtidstillægsordningen efter manges opfattelse har været inflationsfremmende. Knap har vi fået et nyt dyrtidstillæg, før priserne stiger, og de stiger mere end selve dyrtidstillægget, fordi der oveni kommer moms, advance osv. på. Jeg ved, at man vil påstå, at stigningerne var kommet alligevel, men det er naturligvis kun en påstand, som man kan blive ved med at diskutere, den kan ikke bevises. Man kan også pege på beregningen af det lønregulerende pristal. I alle tilfælde må man pege på, at skatterne ikke er med i pristalsberegningen, og de stadig stigende skatter har været en af de stærkt inflationsfremmende faktorer.

Nationaløkonomisk er der en del, der taler for, at det automatiske dyrtidstillæg fjernes og erstattes af en anden form for lønregulering – eller indkomststigning, der er et ord, vi synes bedre om i mit parti. Ved afskaffelse af det automatiske dyrtidstillæg ville man fjerne et væsentligt usikkerhedsmoment fra erhvervslivet. Alle de dygtige teoretikere tænker ikke over, at erhvervslivet ofte må tilbyde faste eksportpriser f. eks. 1 år frem i tiden, og det samme gælder faste priser inden for bygge- og anlægsvirksomhed, således at man afgiver sine priser med et stort usikkerhedsmoment.

Man er i øvrigt tilbøjelig til her i folketinget under en sådan debat at glemme, at dyrtidstillægget i virkeligheden er et overenskomstspørgsmål. Der vil jeg tilslutte mig økonomiministeren, for vi vil også være betænkelige ved at drøfte det lige før en overenskomstsituation.

Jeg vil gerne medgive kristeligt folkeparti, at det sikkert er en idealistisk tanke, der ligger bag, men den kan aldeles ikke stå alene,

og vores parti kan ikke gå ind for det, medmindre der skabes noget andet i stedet, da vi ser sådan på det, at det vil blive en forringelse for lønmodtagerne.

Havde vi imidlertid været så fornuftige for år tilbage at regulere vores indtjening efter landets situation i stedet for at leve højt på kredit, havde vi naturligvis ikke befundet os i denne elendige situation. Nationaløkonomisk at sætte tæring efter næring er naturligvis fremskridtspartiets politik.

Jeg vil gerne slutte med at sige – og det kan ikke siges for tit – at bestemte vi, betød dyrtidstillægget faktisk ikke noget. Vor skatpolitik og vor økonomiske politik ville give lønmodtagerne mere med hjem i lønningsposen, så lønstigninger ville blive overflødiggjort, varerne blive billigere, købeevnen større, eksporten ville stige, og menneskene ville komme i arbejde. Vi ville derfor tage meget afslappet på problemet dyrtidsreguleringer, for der ville kun komme ganske få. Men selv om vore politiske modstandere har taget mange af vore ideer op, og selv om flere og flere måske lytter til fremskridtspartiet, må vi dog indse, at vor politik ikke bliver gennemført i morgen, så vi må fortsætte lidt med lapperierne.

Holm (V):

Beslutningsforslagets opfordring til regeringen går ud på at indbygge en mekanisme i dyrtidsreguleringen, der automatisk regulerer udbetalingen efter ændringer i beskæftigelsessituationen og saldoen på betalingsbalancen.

Forslaget har en meget ambitiøs titel: en forbedret dyrtidsregulering, men bemærkningerne, der er yderst sparsomme, giver ikke mulighed for umiddelbart at vurdere, om forslaget i al sin enkelhed er løsningen.

Det forekommer, at forslagsstillerne ikke har taget hensyn til de måleproblemer, der vil være forbundet med registreringen af bevægelser i betalingsbalance og beskæftigelse. Statistik har én kedelig egenskab: den beskriver fortiden og hverken nuet eller fremtiden, hvilket synes at være mere relevant, når man skal styre fremefter. Både handelsstatistikken og beskæftigelsesstatistikken kommer med nogen forsinkelse. For handelsstatistikens vedkommende varer det op til et helt år, før vi har de endelige tal. Problemerne omkring